

Η διαφθορά ως κυρίαρχο σύστημα, παράγωγο της καπιταλιστικής οργάνωσης της κοινωνίας, αλλά και αιτία της αλλοίωσης του θεσμικού υποβάθρου οργάνωσης της πολιτείας, διαχέεται και διαπλέκει τις εξουσίες, καταμαρτυρώντας την ανυπολόγιστη φθορά των κανόνων και αρχών.

Η αναπαραγωγή των σκανδάλων, της διαφθοράς και της διαπλοκής όλων των συστημάτων εξουσίας, φαίνεται ως αναγκαία προϋπόθεση για την συντήρηση του ενδιαφέροντος του τηλεθέαμονος κοινού, με προσδοκώμενη συνέπεια την επιτάχυνση της λήθης και την συγκάλυψη των απιών.

ΑΡΘΡΟ του
**ΝΙΚΟΛΑ
ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**
Δικηγόρου -
Συμβούλου Δ.Σ.Α.

Η ένοχη εξουσία μετά από κάθε "σπουδαίο δράμα" εξαγγέλλει ένορκες διοικητικές εξετάσεις, ξεστομίζει βαρύγδουπες ρήσεις για το μαχαίρι που θα φτάσει στο κόκαλο, δηλώνει ανερευθρίαστα ότι δεν χαριστεί σε κανέναν, μας διαβεβαιώνει ότι θα πέσει άπλετο φως

και υπόσχεται ως πρωταγωνιστής τραγωδίας του Σοφοκλή "την των τοιοούτων παθημάτων κάθαρση".

Στην πραγματικότητα όμως, και αφού οι προβολείς της επιφανειακής προβολής σβήσουν τα φώτα και στραφούν στο επόμενο τηλεοπτικό γεγονός, το σκότος της συγκάλυψης κυριαρχεί και οι υ-

Περί διαφθοράς και σκανδάλων...

ποθέσεις τίθενται μια μετά την άλλη στο αρχείο ή παραπέμπονται στις καλένδες της μακρόσυρτης απονομής δικαιοσύνης με κατηγορίες νομικού αναλφαριθμητισμού.

Κινητήριος όμως άξονας και μαλακό υπογάστριο του όλου συστήματος της διαπλοκής των εξουσιών και της τερατογένεσης της διαφθοράς αποτελεί η συχνή υποκριτική λειτουργία των μέσων μαζικής ενημέρωσης.

Ο ύπουλος και υποδόριος ρόλος των μέσων, που υπονομεύει όλους τους χώρους εξουσίας, εγκαθιστώντας συστήματα άμεσης διαπλοκής, δυναμιτίζοντας τη λειτουργία του θεσμικού πλαισίου οργάνωσης του πολιτειακού συστήματος, αποκαλύφθηκε στα μάτια του έντρομου κοινού με τον πιο απροκάλυπτο τρόπο.

Η αποκάλυψη της σύγκρουσης των συμφερόντων των οικονομικών τρασπ των εκδοτικών οίκων επήλθε ως αποτέλεσμα του αθέμιτου ανταγωνισμού μεταξύ τους.

Από τη μία τα παλιά "ιζάκια", που επιδιώκουν να ελέγξουν την πολιτική ζωή του τόπου, διαμέσου της επιλογής και επιβολής πολιτικών λύσεων ή ακόμα και βουλευτών που ανήκουν και αναφέρονται στο συγκρότημα αντί για το λαό, γιατί στο συγκρότημα οφείλουν την εκλογή τους.

Και από την άλλη, οι νέες, πιο μοντέρνες δυνάμεις του Τύπου,

που γοντεύουν πιο πολύ το νέο αναγνωστικό κοινό και μέσω της αποκάλυψης, συνήθως με την παράνομη κρυφή κάμερα, του παράνομου, ενίοτε και ανήθικου ρόλου στελεχών της νομοθετικής, εκτελεστικής και δικαστικής εξουσίας, προπαγανδίζουν την αποκαθίωση της πολιτικής ως ιδεολογικό πυρήνα της δημοκρατίας, παράσύροντας την εύπλαστη συνείδηση του πολίτη προς την α-πολιτική σφαίρα, τη στείρα άρνηση και την επιγενόμενη απάθεια και α-διαφορία για το κοινωνικό γίνεσθαι και την πολιτική εξέλιξη.

Είναι σαφές όμως, ότι τα ΜΜΕ με τον εκφυλιστικό τρόπο δράσης τους, με τη μία ή την άλλη μορφή, επιτυγχάνουν τον βασικό στόχο των προθέσεων τους, που δεν είναι βέβαια ο έλεγχος της εξουσίας, αλλά η διαπλοκή με την εξουσία και ο έλεγχος των μεγάλων οικονομικών συμφερόντων και το μοίρασμα της οικονομικής πίτας.

Η μεγάλη όμως ευθύνη ελέγχου της αυτο-αναγορευόμενης τέταρτης εξουσίας ανήκει στους πολιτειακούς θεσμούς, οι οποίοι οφείλουν να ενεργοποιηθούν έναντι της αλαζονείας του Τύπου και της στρατηγικής του να επιβάλλει αυτός τους κανόνες λειτουργίας της δημοκρατίας, αποτρέποντας θεσμικά την διαπλοκή και αλληλεξάρτηση των παραγόντων των τριών διακριτών εξουσιών από τον Τύπο.